

5000-jarige evolutiecyclus die voorafging aan de fase waarin de historische lagen deel begonnen te worden van Aardetempel-geomantie. Door mensen gemaakte structuren kunnen de Pleiadische sleutels bevatten, maar Avebury is volledig geconstrueerd uit ongekapte steen, dat gevormd is tot cirkels, lemniscaten en paden die Aardesymbolen vertonen voor stellaire observatie. Avebury kan slechts worden begrepen door er vanaf de Maan naar te kijken.

Nu sta ik voor een grote menhir, een grote staande steen. In de nachthemel is de Maan vol en de wolken jagen voorbij. De wind giert op deze kostelijke zwoele avond. Deze steencirkel bevindt zich op het hoogste punt van een zeer ruige helling ten oosten van Silbury Hill. Het doorgangsgraf voor overgaande zielen op weg terug naar het Galactisch Centrum ligt ten westen van dit kleine heiligdom. De kring wordt nu Overton Hill genoemd en het doorgangsgraf heet West Kennet Barrow. Ik kom naar deze plek – onze meest heilige gewijde plaats – als ik mijn verbinding ben kwijtgeraakt. Duizenden jaren oud, is Avebury een uniek geschenk van de ouden, die wisten hoe ze zich konden verbinden met de centrale spirituele kracht van het heelal: het spiraalvormige Galactisch Centrum. Zelfs nu, in de zesde eeuw van onze jaartelling, zijn we de herinnering aan de oorsprong van onze schepping al kwijt. Wij zijn er zeker van dat de ouden meer wisten over onze kosmische bron dan wij nu. Zij zetten de stenen neer op plaatsen waar de Godin ademt en dit heiligdom is de plaats waar ze huilt om haar Goddelijke Zoon. Op den duur zullen de mensen zelfs nog minder weten dan wij nu. De christenen zullen veel van deze heilige stenen vernietigen in de dertiende eeuw. Als de Godin naar de Aarde terugkeert en weer ademt in 2012 nC, zal deze tempel exact worden herbouwd zoals ze hier in het begin stond.

Ik sta voor een steen, ik draag slechts mijn cape, de wind strijkt over mijn blote huid en verkoelt alle delen van mijn lichaam. Ik sta stokstijf voor de steen met mijn voeten stevig op Aarde en mijn handen naar de lucht. Ik ben volledig in de war na vijfentwintig jaar politieke intriges aan de hoven van Brittannië.

Ik heb vandaag de hele dag gemediteerd, eerst in het heiligdom van de innerlijke baarmoeder van Silbury Hill, die is omringd door de geheime wateren van het leven. De sterrenleraren die me inwijdden, kunnen de grote heuvels met de wateren er omheen vanuit de lucht zien, omdat dit dal en de bron heilig zijn voor de havik. Duizenden jaren geleden schiep de Godin deze Aardetempel, als de centrale lering over Aarde voor onze sterrenleraren. Deze locatie is zichtbaar vanaf de sterren en vertelt het verhaal hoe de Aarde door de Godin wordt beschermd, en het verhaal van het eeuwige geboren worden van de Goddelijke Zoon. We kunnen niet toestaan

dat onze stellaire scheppers vergeten dat materie nieuwe levensvormen aanneemt op Aarde! Maar zijn de goden ons vergeten? Ik werd hierheen gestuurd vanuit het Rijnland om deze Aardegenerator te beschermen. Is er iemand die naar mij luistert als ik roep om een god, een wezen groter dan ikzelf?

Het wordt al laat in de middag, en ik mediteer lange tijd vlakbij de bron van de zwaluwen, die opborrelt uit een ondergrondse rivier die onder het doorgangsgraf doorloopt. De bron stroomt onder de gewijde schedel van een zeer oude heilige koning door. De stroom gaat verder langs Silbury Hill, de oerheuvel van verschijning na de Zondvloed. De heuvel werd geconstrueerd over het oorspronkelijke, door de rivier gepolijste, sacrale ei van de oerschepping, dat in de Aarde begraven was door een priesteres van de Leeuw van Juda uit de oudheid.

Tegenwoordig is het offer van de heilige koning voor vruchtbaarheid en bescherming tegen onheil niet langer noodzakelijk. De druïden, als bewaarders van de oude annalen van deze planeet hebben te horen gekregen dat de goden dit offer niet langer van ons verlangen. In plaats daarvan is het tijd dat de druïden – de priesters van de boomgod – de koningen leren hoe zij persoonlijk hun eigen heilige reizen kunnen beleven met de krachten van donker en licht. Het onderricht vanuit de hemel voor Aarde is gestaakt, en de volken van Aarde zijn er aan toe om goddelijkheid te leren kennen in hun hart, door het onder ogen zien van hun innerlijke duisternis. We worden allemaal uitgenodigd om moedig te worden. Ik werd naar het hof van Brittannië gestuurd om Aethelberht over deze volslagen nieuwe vrijheid van de Aarde te leren. De goden beheersen ons niet langer – nu scheppen wij goed of kwaad.

Toen de eerste bisschop arriveerde en het hof infiltreerde, legde hij uit dat alle individuen gedoopt moesten worden, zodat ze een voertuig van genade konden worden. Genade zou het hen mogelijk maken de nieuwe lering te zien. Genade zou hen beschermen voor de duisternis in hun hart, die kwaad en chaos zou veroorzaken in het heelal. Velen luisterden, want er was sprake van enorme beproevingen in de verschillende landen toen Rome ineens stortte. Toen de voornaamste economische en politieke structuren uiteenvielen, begonnen de heidenen de oude offerrituelen weer in te voeren om de goden tevreden te stemmen. Wij, de druïden, hadden de mensen geleerd dat de oude offers niet langer meer nodig waren, dat we nu het recht hadden om rechtstreeks een beroep te doen op de Schepper, om hulp te vragen in moeilijke tijden.

Toen de christelijke bisschop de leer van de doop introduceerde, mediteerde ik lange tijd. Ik beseftte dat de lering die de bisschop bracht op tal van manieren overeenkwam met onze Druïdische leer. De Roomse kerk

leert dat bekeerlingen bevrijd worden van bezetenheid door de duivel als ze de oerzonde wegwassen en gedoopt worden. Als druïden leerden wij dat we goddelijk bevrijd kunnen worden van bezetenheid door entiteiten uit andere dimensies, wanneer we in contact treden met de wateren van de Godin die Silbury Hill omringen, de bron van de oerwateren uit de vorige wereld, bij de Tempel van Avebury.

Nu mediteer ik over deze leraar, Christos, wat in het Grieks Messias betekent – de Uitverkorene der Uitverkorenen van God. Ik weet zeker dat deze grote leraar hier kwam om ons te vragen verantwoordelijkheid te nemen voor de Aarde. Ik zie dat hij de laatste heilige koning was die geofferd zou worden, en ik zie de grootsheid van zijn planetaire geschenk, ik ontvang een exquis visioen over hem. Als een witte uil die de vlucht neemt in de Volle Maan, schittert hij met een onaards licht. Hij duikt over Avebury, over alle grote steenkringen, over alle heilige eikenbossen, en over de hele wereld. Hij zegent ons. Toen de christenen aan het hof kwamen, was ik benieuwd naar hen. Maar hun intriges aan het hof waren kwaadaardig! Slechter dan alles wat ik – een heidense boompriester – ooit gedaan had! Ik kon zien dat ze niet geloofden in deze nieuwe leer – de nieuwe orde van vrijheid – want hun kerk was slaaf geworden van de Romeinen, die mijn volk, de Kelten, al hadden geknecht. De christenen vestigden hun heiligdom in Rome, en Rome is de tempel van de goden die de mensheid tot slaaf maken en de menselijke geest onderdrukken.

Mijn waarden storten ineen. Ik dacht dat het vermoorden van deze mannen me niets deed. Maar er heeft zich een bepaalde morele verandering in mij voorgedaan nu ik een visioen van Christos heb gehad. Ik ben er niet langer zeker van dat ik het recht had om te doden. Deze grote meester van liefde onderwees dat ieder van ons vrije wil heeft en het recht om te leven. Volgens de oude wetten kon het individu worden opgeofferd voor de groep, en zo'n offer was kosmisch – oversteeg het menselijke. Ik zal de tombe van mijn voorouders ingaan – de grafheuvel – de woonplaats van de geest in de Godin. Ik zal de grootvaders en grootmoeders vragen of ook zij worstelden met de heiligheid van de individuele vrije wil temidden van de collectieve behoeften van de grote oude stammen. Ik heb altijd geloofd dat de goden gewoon alles voor ons beslisten in de oudheid en dat wij domweg gehoorzaamden. Ik heb altijd aangenomen dat wij volslagen gelukkig en in extase waren als we ons opofferden. Wellicht weten mijn voorouders of wij de goden ooit hebben vertoord? Waren wij ooit ongehoorzaam aan goddelijke bevelen, zodat we een persoonlijke bestemming konden leren kennen? Het christendom leert dat ieder individu van kosmisch belang is. Mijn toegang tot de waarheid over het belang van het individu binnen het collectief moet uit mijn huidige werkelijkheid tevoorschijn komen. Maar in

mijn tijd is het individu niet werkelijk heilig voor de christenen – ik zie geen tekenen dat hun God voor hen aanwezig is, en toch beweren zij dat ze mijn goden hebben vervangen. Waar gingen de goden met z'n allen naartoe? Waar zijn jullie, goden, als ik jullie roep in mijn nood? Ben ik alleen en verlaten in de kosmos?

Mijn gedachten gaan tekeer als een eindeloze oude vloek, als ik langs de oude energielijnen loop die tot diep in de vruchtbare Aarde zijn ingesleten. Deze lijnen beginnen bij de uitgang van het heiligdom en kronkelen als een slang door het land naar de grafheuvel. De ondergrondse bron die onder het heiligdom begint, stroomt diep onder het gewijde pad door, en de zon gaat onder achter de grafheuvel. Het is nu een vreemde tijd om de grafheuvel in te gaan, maar ik word aangetrokken door een onweerstaanbare kracht. De glooiende heuvels en de heilige eikenbossen glinsteren toverachtig in het afnemende licht. Het hoogste punt van Silbury Hill is zichtbaar aan mijn rechterkant en West Kennet River is een zilveren slang – het kronkelende Godinnenlichaam. Normaal gesproken gaan we de grafheuvel slechts in vóór zonsopgang, om naar de opkomende zon in het oosten te kijken. Zielen kiezen ervoor om met de opkomende zon te incarneren, en wij zijn de hoeders van de binnenkomst van iedere ziel. Voor me uit zie ik grote menhirs die een holle halve cirkel vormen, welke uitkomt bij de ingang van de grafheuvel. De litanie van negen grote stenen goden ziet mijn queeste tegemoet.

Als ik bij de hoofdingang van de grafheuvel aankom, ben ik bang om naar binnen te gaan. Maar ik word naar het centrale heiligdom toegetrokken. Ik rol de centrale, ronde steen weg die de ingang bedekt en loop langzaam de passage in terwijl mijn ogen zich aanpassen aan de duisternis. Ik zie de kleine graftomben links en rechts van mij, met hun totems van adelaars- en haviksveren, verse maar verlepte bloemen, kopjes honingwijn, en kristallen die glanzen in het licht van de olielampen. Dichter bij het heiligdom ben ik dankbaar dat de priesters en priesteressen van de stammen onze graven nog steeds voeden. Zolang de oude lichamen van de voorouders worden gezegend terwijl ze Aarde worden, kunnen wij opnieuw terugkeren, totdat onze queeste hier is voltooid. De christenen hebben deze tombe nog niet gevonden.

Mijn hart bonkt als een reusachtige trommel als ik de gewijde ruimte aan de achterkant betreed, die is bedekt met de prachtige spiralen van de ouden. Ik zit in lotushouding in het midden van het heiligdom naar de spiralen te staren, met mijn gezicht naar het westen. De spiralen beginnen te bewegen in het flakkerende lamplicht, en ik voel dat de hogere centra in mijn hoofd geactiveerd worden. Ik voel mijn hart bonzen en mijn eigen bloed door mijn aderen vloeien. Ik voel me duizelig en gedesoriënteerd en ik wil

wegrennen, als ik merk hoe ik terug in de tijd word gezogen. Ik transpireer als gevolg van het effect van de luchtdruk, dat ontstaat doordat ik door de ruimte en/of de tijd geslingerd word, en ik vrees voor een hartaanval. Een enorme zwarte spin landt 'ploemp' op mijn rechterarm! 'Vertrouw, Nera, heb nu vertrouwen,' fluistert een stem vanuit de stenen.

Ik ben stomverbaasd! De spin is de totem van de leraargoden. Ze is gekomen in antwoord op mijn behoefte om te weten. Mijn hartslag begint te vertragen uit dankbaarheid voor deze diepe bevestiging, die zegt dat ik mijn vragen kan stellen, en dat de goden me zullen horen als ik ze roep. Plotseling komt er een onvoorstelbaar gigantische stem uit de spin, alsof haar stem het feitelijke geluid is van de galactische beweging. Ze begint: 'Je hebt gevraagd om de Smaragd Kronieken van de goden en naar hun relatie met alle volken op Aarde. Je hebt gevraagd, dus zullen we de gegevens van de geheimen van de Vijf Werelden prijsgeven, de Groene Annalen van Aarde. Het verhaal van de tijd wordt in het geheim bewaard totdat Aarde klaar is om zichzelf te baren, klaar om te verrijzen tot het bewustzijn van haar eigen lichaam.' De spin vervolgt:

De goden zijn niet begrensd tot de derde dimensie van gefixeerde tijd en ruimte zoals jullie. Hun ervaring met Aarde is cyclisch en wordt bepaald door omloopbanen. Dat is de wet van het zonnestelsel. De goden zijn gebonden aan de wetten van jullie zonnestelsel en ook aan die van het universum en de melkweg, en jullie zijn de bron van de verbinding met Aarde. Wezens die op Aarde geboren zijn, kunnen de Schepper kennen – de ene God. Jullie zijn de metgezellen van de goden in het geboortelaboratorium van dit zonnestelsel, maar hun omloopbaan is zo lang en weids dat jullie hen vergeten – jullie hemelleraren. Zij kijken reikhalzend uit naar het moment dat jullie je, nú, je ervaring met hen weer gaan herinneren. Zij zijn kosmisch eenzaam, terwijl jullie wanhopig op zoek zijn naar de herinnering van jullie communie met hen, de keren dat hun omloopcyclus hen naar Aarde heeft gebracht. Als je waarlijk alle fasen van je evolutie accepteert, dan zul je rijp zijn voor hun lessen over dimensies voorbij de derde. Weet dit, als je het verbazingwekkende verhaal van je goddelijke oorsprong hoort: ooit waren de goden louter geest en jullie louter materie. Door hun verlangen om materie te leren kennen, werden de goden geest en materie, terwijl jullie materie en geest werden.

Eerst moet je je de laatste vier bezoeken van de goden aan Aarde herinneren – de Vier Wereldtijdperken, vóór de Vijfde Wereld van Christos. Zij bezoeken Aarde in de derde dimensie iedere 3600 jaar, en het is nu tijd om je hun terugkeer in 10.800, 7200 en 3600 vC en het jaar 0 van jullie jaartelling te herinneren. De tijd is nu rijp omdat op dit moment de open-

baring van het bezoek van 0 nC plaatsvindt. Als je je opnieuw kunt afstemmen op je goddelijke ervaring, je hemelgeheugen, je leraren in synchroniciteit, je oude meesterschapstechnieken van dimensionale vectorering, zal je hart zich in 2013 nC openen voor je ware oorsprong. Op dat moment zal jullie zonnestelsel zijn beweging omdraaien en beginnen terug te keren naar het Galactisch Centrum. Het zal te laat zijn voor degenen die hebben geweigerd het Hart van de Christos te voelen, en de derde dimensie zal verdwijnen op Aarde. Er zullen geen kruisen of bomen meer zijn van de vier windstreken; de tijd van leren moet aflopen omdat het lijden van God tot een eind moet komen. Het zonnestelsel begon haar baan vanuit het Galactisch Centrum in 11.000 vC, en op dat punt begon de cyclus van de Twaalf Werelden – de inwijding in de leringen van het drie-sterren stelsel van Sirius.

In 10.800 draaide de planeet van de goden – Nibiru, Mardoek, Aion, Merkaba, Planetoi, K'uatzal genaamd – als gewoonlijk het zonnestelsel van de Aarde in. Zodra Nibiru het zonnestelsel binnenkwam, raakte hij gevangen in de tijdsdynamiek van het zonnestelsel. Deze planeet functioneert normaliter overeenkomstig galactische tijd. Nibiru vervolgde zijn baan langs Pluto, Neptunus, Uranus, Cheiron, Saturnus, Jupiter, de Asteroïdengordel en Mars, en toen werd Aarde zichtbaar. Paniek ontstond toen de Nibiruanen zagen dat de Aardpolen met een ijskorst waren bedekt, veroorzaakt door het broeikas-effect als gevolg van de vervuiling door Atlantische technologie!

Al honderdduizenden jaren hadden de Nibiruanen de Aarde geëxploiteerd, en dit ras was opnieuw van plan op Aarde te landen om metalen te bemachtigen. Nu waren de Nibiruanen bang dat het voorbijvliegen van hun planeet de Aarde uit balans zou brengen en een verschuiving van de polen zou veroorzaken, als gevolg van het gewicht van het ijs. Gedurende de laatste 13.000 jaar hadden de Nibiruanen de Aardlingen al op intiemere wijze leren kennen: hun wetenschappers hadden het DNA van een aantal Aardlingen veranderd, zodat Adamah – zoals de mannen en vrouwen van Aarde nu werden genoemd – identiek zou kunnen worden aan de Nibiruanen en hun eigen eenzaamheid kon verminderen. Deze ontwikkelde species zag de mensheid allerminst als iets beters dan dieren, terwijl de mensen maar niet konden begrijpen waarom de Nibiruanen geen bewondering hadden voor de wijsheid van de dieren.

Vol afgrijzen keken de Nibiruanen naar de Aarde, toen hun eigen grote planeet zich voortbewoog naar de plaats waar hij de omloopbaan van Aarde zou kruisen. Hun planeet begon te trekken aan het zwaartekrachtevenwicht van de Aarde en haar Maan, Maya. De Nibiruanen waren volstrekt machteloos. Ze zaten gevangen in hun eigen omloopbaan, zoals dat met ieder

ander in het zonnestelsel het geval zou zijn geweest. De Aarde wiebelde en verschoof tot driemaal toe haar polen! Bijna alle leven op Aarde, bijna alle bouwwerken die daar door de Nibiruanen waren neergezet, en de laatste sporen van Atlantis, een beschaving die daar door de Andromeda Melkweg was gevestigd, gingen verloren in deze enorme ramp.

Een paar honderd jaar later keerden de Nibiruanen terug van hun baan om de Zon en landden op Aarde. Er waren bijna geen bouwwerken meer over, maar de verbazingwekkende verscheidenheid aan soorten op Aarde – inclusief Adamah – had de ramp overleefd, en had een voortbestaan in een zeer primitieve staat van overleving. Er waren bovendien allerlei veranderingen in de genetische lijnen van de species, omdat de poolverschuiving een invasie had veroorzaakt van kosmische stralen die in de Aardatmosfeer binnendrongen. Kosmische stralen bevatten de genen van soorten afkomstig uit het diepst van het hart van supernova's. De Nibiruanen zagen dat Adamah geen bewuste herinneringen had aan de ramp, maar nu was er een verlamdende angst ingeprent op een punt in de kleine hersenen. Dit punt had een chakra geactiveerd – de zonnevlecht – dat voorheen toegang had gegeven tot gevoelens voor de Godin.

De goden hadden erg met Adamah te doen, want ze onderkenden dat dit de geboorte was van de zoektocht naar kosmische vrede, een kwaliteit waarnaar ook de Nibiruanen verlangden. In sneltempo taxeerden ze de situatie zo goed mogelijk binnen de hen toegemeten tijd, en repareerden de Grote Piramide en de Sfinx – een beeld van een Nibiruaanse koning, dat naast de piramide uit kalksteen was uitgehakt. Vervolgens bouwden de Nibiruanen het Osirion als de eerste tempel van de verrijzenis van Adamah na de ramp. Dit bouwwerk moest de tempel worden van de Sirische leringen, het heilige verhaal van de evolutie van de goden en de menselijke soort. Daarna vertrokken de Nibiruanen voor hun lange reis door de donkere nacht van de ziel, voorbij de grenzen van het zonnestelsel in de diepe ruimte.

Nibiru reisde door tot de ster Sirius en bereikte zijn verste punt van de Zon in 9000 vC. Toen de grote planeet aanstalten maakte om van richting te veranderen en naar de Zon terug te keren, ontving hij de essentiële sterrenlering voor deze eerste fase, Lering Eén van Sirius voor Aarde. De lering werd op soortgelijke wijze aan Nibiru doorgegeven als de manier waarop iedere persoon leringen ontvangt van zijn of haar eigen hogere zelf. Als je een dergelijke illuminatie vertrouwt, vindt toegang tot het goddelijke automatisch plaats. Lering Eén van Sirius aan Nibiru luidde:

'Je zult een Hof maken in Eden, zodat je kunt beginnen de levensvormen van planten van Aarde te manifesteren. In ruil voor de plantkundige lessen van Adamah zul je hem leren over de alchemistische bouwsteen en hem de

elementaire vaardigheid van waterbeheersing bijbrengen. Je zult Adamah vertellen dat jullie degenen zijn die met God hebben gewandeld, dat jullie de Henochianen zijn.'

In 7200 vC keerde Nibiru opnieuw terug. In dit tijdperk van de Tweede Wereld waren de Nibiruanen heel opgetogen. Wat een geweldig project! Toen ze op Aarde landden, vroeg Adamah hen: 'Wie zijn jullie?'

'Wij zijn de priesters van Henoeh, en wij zijn gekomen om jullie nieuwe vormen van wijsheid te leren,' antwoordden zij.

Adamah vroeg: 'Zijn jullie onze Schepper?'

'Nee. Wij aanbidden de centrale creatieve kracht van het universum, die zich manifesteert in spiraliserende levensvormen, maar wij zijn de leraren voor Aarde,' zeiden zij.

Adamah vroeg: 'Wat is een priester?'

En de Schepper huilde, toen de Nibiruanen de eerste leugen van de Twaalf Werelden in gang zetten. Anoe, de leider, zei: 'Een priester is iemand die met God wandelt en die het nieuws van God naar jullie planeet brengt.' Verlangen was geschapen! Want Adamah wilde priester worden, in plaats van God in het hart te vinden.

Dit was een tijd van oergelukzaligheid. Adamah was met ontzag vervuld toen hij zag dat de voortsnellende wateren gekanaliseerd konden worden. Daarom is er in Aardelegendes over goddelijke mensen sprake van dat ze in manden aan rivieroeveren gevonden worden. De goden hadden op hun beurt ontzag voor de genetische diversiteit van het plantenrijk. Zelf hadden ze een aantal van hun eigen planten meegebracht, waar de Aardlingen van opkeken. Ze brachten een Levensboom – de dadelpalm – en de zaden van maïs, bananen en granen. Lang nadat de goden weer vertrokken waren, werden de maïs- en tarwevelden aanbeden, en de banaan werd bewonderd als een fallische plant. De Levensboom werd het hoofdaltaar van Adamah. Adamah merkte dat de Boom duizenden jaren oud werd, net als de Nibiruanen. Het solaire zaadjaar van de Boom is 3600 jaar omdat het DNA afkomstig is van Nibiru.

Toen de goden moesten vertrekken omdat hun planeet klaar was om het zonnestelsel uit te reizen, verlangden ze ernaar te blijven, en Aarde wenste hen bij zich te houden. Maar als zij hun planeet van oorsprong in de steek lieten, zouden de Nibiruanen hun onsterfelijkheid verliezen.

Adamah zei: 'Enkel de Aarde heeft de Godin. Als je met haar gaat liggen, zul je wellicht nooit meer weggaan?'

De Nibiruanen hadden de seksuele gewoonten van mensen en dieren duizenden jaren geobserveerd en zich afgevraagd hoe die ervaring zou voelen. Ze stemden in met Adamah. Een beeldschone priesteres werd met olie gezalfd en met wierook en mirre gezegend, en ze lag te wachten op het

bed helemaal bovenin de tempel van Eridoe. Een grote god kwam bij haar en bedreef de liefde met haar met alle kracht van de eerste seksuele ervaring van elke man. De golfvorm van erotische extase was zo intens dat de eros zelfs door de Schepper werd gevoeld, die zeer verheugd was.

De Aarde sidderde met nieuwe kracht, maar de god was gedeprimeerd, want hij voelde voor het eerst begeerte. Zijn zaad stroomde door maagdelijke aderen in zijn lichtgevende lichaam. Als een grote komeet die pas is geboren in het centrum van het heelal en vorm aanneemt in een atmosfeer waarbij een innerlijk vuur ontstoken wordt, zo begeerde hij de materie. Hij was zijn onsterfelijkheid kwijtgeraakt, want hij wilde zowel de materie als de geest kennen.

De priesteres voelde de kracht van de geest in haar lichaam. Nieuwe extatische meridianen openden zich in haar lichaam, zoals het zaad van de god door de maagdelijke aderen van zijn lichtlichaam stroomde. Zij was niet langer tevreden met haar sterfelijkheid en verlangde naar de geest. Toen zij samen een vurig verlangen ontdekten – deze erotische vereniging van mannelijk en vrouwelijk, van Aarde en hemel, van materie en geest – werd het verlangen geboren om een diamanten lichaam te vormen dat de geest vast kon houden. Geen van beiden hadden ze ooit een dergelijke eenwording meegemaakt en ze werden uit balans gebracht door deze nieuwe dimensie, omdat ze de luisterrijke agenda ervan slechts tijdens seksuele gemeenschap konden vervullen. Maar ze waren nog steeds gevangen in de begrenzingen van omloopbanen, gevangen in een bestaan in de derde dimensie, en alle niveaus van eenheid zouden slechts in de loop van de tijd worden vervuld, in cycli van de evolutie.

Nibiru kwam op aan de westelijke hemel boven Eridoe, nadat hij een reis om de Zon had voltooid. De goden vertrokken en de priestersessen brandden nu eeuwige vuren op de altaren, in afwachting van de volgende terugkeer. Adamah maakte zich – voor het eerst – zorgen. In plaats van in gelukzaligheid te bestaan in het moment zelf, wachtte Adamah op een terugkomst, en die mogelijkheid werd met iedere volgende generatie onwerklijker. De Goddelijke Zoon, Henoeh, werd geboren uit de priesteres die de god ontving en de afstammingslijn van de uitverkorenen, of halfgoden, had een aanvang gemaakt op Aarde. Half Nibiruaans, half Aardling, leefde Henoeh duizend jaar.

Nibiru vertrok naar de Sirius-ster en ontving – in 5400 vC – Lering Twee van Sirius voor Aarde: 'Je zult Adamah eren met je magische kunsten en je profetische vaardigheden wanneer je in 3600 vC terugkeert, en je zult van Adamah de geheimen van de dieren leren.'

Toen ze omstreeks 4000 vC zichtbaar werden in het zonnestelsel, ontstonden er grote moeilijkheden. Alle mannelijke goden wilden paren met Aarde-

priesteressen, want ze hadden de kracht van seksuele begeerte ontdekt toen Henoeh werd geschapen. Honderden goden kwamen in kleine ruimteschepen naar Aarde en paarden op gewijde plaatsen met priesteressen – in de heilige bossen van Aarde en in tempels op toppen van bergen. Zowel de mannen als de vrouwen waren gelukkig, maar toen begonnen de goden met dieren te paren. De Nibiruanen zagen niet veel verschil tussen dieren en vrouwen wat betreft de fysieke effecten tijdens de gemeenschap. De Aardlingen waren ontzet, want ze wisten dat er ziekte voortkwam uit deze praktijk. Vervolgens gebeurde er een ramp! De Aardlingen zagen dat er nieuwe genetische vormen werden geschapen, omdat de goden in staat waren de dieren te bevruchten! Tussen dieren en Aardlingen waren er genetische barrières ingebouwd in de evolutie van de Aarde. Opeens vulde de Aarde zich met samengestelde dier/god-schepselen.

De oppergod van Nibiru, Anoe, was furieus toen hij dichterbij Aarde kwam en de gevolgen zag van deze seksuele praktijk. Met zijn enorme vermogens kon hij gemakkelijk de Aardatmosfeer met ionen bezaaien, zodat er regen zou vallen totdat de Aarde zou overstromen. Hij bestookte de Aarde met meedogenloze bliksemstralen, maar vervolgens bracht zijn hart hem tot andere gedachten. Hij hield nu van Adamah. Aarde kon deze plaag van samengestelde schepselen vast wel overleven, zeker als de monsters gedood zouden worden. Dus regelde Anoe een geheime ontmoeting met Noach, die een nazaat was van Henoeh. Hij gaf Noach opdracht om een volmaakt mannetje en vrouwtje van iedere diersoort bijeen te brengen in een Ark. Na de vloed zou de Aarde bevrijd zijn van de monsters, en de Ark zou de zuivere species loslaten om de planeet opnieuw te bevolken. Op het geëigende tijdstip zou Anoe een Nibiruaanse priesteres sturen om het leven te schenken aan een nieuw ras. Hij zou zijn eigen dochter sturen, die de pijn van fysieke bevalling zou ondergaan, omdat hij van Aarde hield. De Aarde stroomde over en Noach redde het ras, zoals Anoe hem had opgedragen.

Nibiru keerde terug van zijn baan om de Zon in 3600 vC. De Nibiruanen landden en bouwden tempels in Soemerië, Egypte, India en China. Omdat het ijs was teruggeweken leefde Adamah nu op vele plaatsen op Aarde. De Nibiruanen leerden de mensen de wijsheid van de goden, die nu was gezuiverd van begeerte. Ditmaal paarden de goden niet met priesteressen, maar gaven les in magische kunsten en tantrische rituelen, die door Aardlingen in de tempels moesten worden uitgevoerd. Eva werd van Venus naar de Hof van Eden gebracht, en ze kreeg te horen dat Adam haar geliefde zou zijn. Alle genees- en waarzegkunsten werden doorgegeven aan de Aardlingen, zodat het ras de gebruiken van de goden kon leren.

De Egyptenaren hadden, vanaf de zondvloed van 10.800 vC, de Sirische leringen eer aangedaan in het Osirion. De goden leerden op hun beurt de wijsheid van de diertotems bij Osiris, Isis en Horus in prachtige tempels die oorspronkelijk door de Nibiruanen waren ontworpen. Toen het tijdstip van vertrek naderde, was de scheiding nog moeilijker. Adamah had intussen al ontdekt dat het kennen van macht kwaad teweegbracht. Hij eiste dat Eva uitsluitend aan hem toebehoorde, toen ze zover was dat ze haar kind zou baren. Hij moest haar beheersen als bekken voor zijn zaad, omdat er nog steeds monsters voorkwamen op Aarde. Voor het eerst waren er woede, angst en geweld op Aarde. Voordien hadden uitsluitend de goden dit gedrag vertoond. De Aardlingen werden nu als superieur aan de dieren beschouwd, omdat dieren geen moreel lijden ervaren als gevolg van hun eigen daden. Het werd een teken van superioriteit om een rechter te zijn, om in een positie te zijn waarin men kon beslissen dat het ene ding of de ene persoon beter of slechter was dan een ander. Hiermee had de scheiding volledig vorm aangenomen en alle structuren die nodig waren om het voortbestaan ervan te waarborgen, werden nu ontwikkeld.

Toen de goden zagen dat Adamah dingen deed die zij in zichzelf verachtten, besloten ze Adamah te behouden als een spiegel waarin ze zichzelf konden zien. Narcisme deed zijn intrede en zou pas eindigen als Adamah vrij was. Anoe sloot het eerste convenant met Noach, dat het Verbond van Noach werd genoemd: De Heer zou de Aarde nooit meer doen overstromen omdat hij van Adamah hield.

Maar de goden raakten in paniek vanwege hun geschenk van magie en voorspelling, omdat ze dachten dat Adamah deze macht tegen hen zou gebruiken als de gelegenheid zich voordeed. Ze keerden terug tot hun oorspronkelijke leugen, die zei dat zij de verbinding met God waren, en ze leerden Adamah hoe hij de tempelhiërarchie moest vestigen. Vanaf die tijd zou de macht in handen zijn van gewijde priesters en priestersessen en van koningen door wier aderen het bloed van de goden stroomde. Wantrouwen was geschapen.

De Nibiruanen vertrokken en er ontsteeg een diepe schreeuw aan alle tempels op planeet Aarde. Maar de priesters waren er niet rouwig om dat hun goden vertrokken. En wat de goden betreft, toen zij Aarde vanuit de ruimte zagen, beseften zij dat ze een ernstige fout hadden gemaakt. Ze hadden Adamah niet volledig vertrouwd met het Sirische geschenk! De Nibiruanen hadden de regels van goddelijke schenking overtreden. De tijd was nu rijp dat alle Aardlingen met de goden werden verbonden door middel van astrologie, tarot en andere vormen van magie en divinatie, maar de goden hadden deze leringen voorbehouden aan het priesterdom, dat dit vermogen vervolgens zou gebruiken om andere Aardlingen te beheersen. De Schep-

per sloeg dit alles gade en besloot dat het tijd werd voor Aarde om vrij te zijn. Toen de derde lering werd ontvangen van Sirius, waren zelfs de goden verbaasd! Lering Drie van Sirius voor Aarde luidde:

'Adamah heeft nu geproefd van goed en kwaad, maar hij kan slechts goddelijkheid leren kennen als hem vrije wil wordt verleend. Men kan op Aarde slechts meester worden over de vrije wil door het gebruik van magie en divinatie, die het vermogen met zich meebrengen om gelijktijdig op Aarde en in andere dimensies te zijn. Door de geheimen van het goddelijke prijs te geven, kunnen jullie bevrijd worden van je oorspronkelijke leugen, die mij voor het eerst scheidde van mijn kinderen op Aarde. Jullie gaan dit doen door te helpen bij de geboorte van de Zoon van de Bron, de Schepper, op Aarde. Dan zal Aarde na verloop van tijd de dualiteit overstijgen, want Nibiru zal niet langer gescheiden zijn van de Zonnelogos wanneer Aarde de gelijke is van de goden.'

Terwijl ik als toehoorder tussen de spiralen zit in het gedempte licht van de olielampen, voel ik een diepe pijn in mijn hart. Het is de plaats in mij die hunkert om voorbij al die eeuwen van strijd te gaan en opnieuw verbinding te maken met mijn goddelijke oorsprong, om het gezicht van de Schepper te zien! Het is de plek in mij die 's nachts opkijkt naar de sterren en naar huis wenst terug te keren, de plek in mij die vrede vindt in de omhelzing van een geliefde. Ik knipper met mijn ogen en vraag me af wanneer de spin verder zal gaan met haar prachtige verhaal. Ik kijk hevig verlangend uit naar het beste deel – de recentere tijden. De spin vervolgt:

Meer kennis kunnen we je niet geven. Je kunt geen enkel esoterisch geheim leren kennen zonder eerst de emoties de baas te zijn die bij je ontketend worden door deze informatie. Radicaal vertrouwen in het universum werd voor de mensheid voor het eerst geïntroduceerd bij de vierde terugkeer van Nibiru in het jaar 0 van jullie jaartelling. Als je geleerd hebt om je Schepper volledig te vertrouwen, zullen we verder gaan met het verhaal van de Smaragd Kronieken. Dat je niet verder kunt gaan is niet jouw schuld, want jullie hele beschaving was opgehouden te vertrouwen. De Kronieken werden naar een nieuw land overgebracht, zodat de Derde Sirische Lering aan jullie planeet kon worden gegeven. Op een dag zul je het vertrouwen van het nieuwe land kennen, wanneer de oude wereld haar verlangen om de geboorteplaats te zijn van de enige god, laat varen.